

מ"ת 68713/07/19 - מדינת ישראל נגד שוקי קוסטיקה, בן משה צרוינסקי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 68713-07-19 ישראל נ' קוסטיקה ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. שוקי קוסטיקה 2. בן משה צרוינסקי

החלטה

עניינה של החלטה זו בשאלת היתכנות חלופת מעצר.

רקע דיוני

נגד המשיבים הוגש ביום 29.7.19 כתב אישום הכולל שני אישומים.

במסגרת האישום הראשון מיוחסות למשיב 1 בלבד עבירות של סחיטה בכוח והיזק בזדון.

במסגרת האישום השני מיוחסות לשני המשיבים עבירות של קשירת קשר לפשע, סחיטה בכוח, הצתה, גרימת חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון.

בהחלטתי מיום 30.10.19 קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה להרשעת המשיבים במיוחס להם, בה פורטו עובדות כתב האישומים ולא להאמה אפנה אל אותה החלטה.

בדין שהתקיים לפני ביום 4.11.19 הוריתי על עריכת תסקירי שירות המבחן.

לאחר שהוגשו התסקירים שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים.

עמוד 1

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של משיב 1:

שירות המבחן אינו ממליץ על שחרורו של המשיב 1 לחלופת מעצר נוכח הערכתו כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב 1 להמשך התנהגות אלימה אם ישוחרר הינה גבוהה, כי תוצאותיה צפויות להיות ברמת חומרה גבוהה וכי הפיקוח המוצע אינו מפחית את רמת הסיכון.

מהתסקיר עולה כי המשיב 1, כבן 30, נשוי ואב לילד כבן שנתיים, התגורר טרם מעצרו עם משפחתו ולא עבד.

בהערכתו את רמת הסיכון הגבוהה להמשך התנהלות אלימה מצדו של המשיב התייחס שירות המבחן להתרשמותו כי המשיב 1 בעל אלמנטים כוחניים, שוליים ואלימים תוך תכנון והסלמה, וכי נוקט בגישה ממצערת וחסרת אמפתיה כלפי מעורבותו הקודמת בעבירות אלימות. כמו כן התייחס לעמדתו של המשיב 1 השוללת התנהלות אלימה או שולית ולתפיסתו כי הוא מתפקד באופן נורמטיבי, אף על פי שמדיווחו עלה כי טרם מעצרו הנוכחי המשיך לנהל קשרים שוליים.

שירות המבחן בחן את המפקחים המוצעים לחלופת מעצר בבית חמו וחמתו של המשיב בתל אביב, בפיקוחם ובפיקוח אשתו, אביו, קרוב משפחתו וזוגתו וכן חבר המשפחה. שירות המבחן התרשם כי אשתו של המשיב 1 מזדהה עם מצבו ומתקשה לזהות מוקדי סיכון הקשורים במאפייניו האישיותיים של המשיב ובסביבתו החברתית, ומצא כי לא תוכל להפחית את הסיכון במצבו. באשר ליתר המפקחים, התרשם שירות המבחן כי הללו התנהגו בשיחה עם שירות המבחן בזהירות ובחשדנות שהקשתה להתרשם ממידת הבנתם ויכולתם לזהות מצבי סיכון. שירות המבחן העריך כי מפקחים מוצעים אלה מציגים מידע מגמתי ביחס למשיב 1 וניכר כי הם ממוקדים בשחרורו ממעצר ללא יכולת התייחסות עניינית למוקדי הסיכון בעניינו ולדרך התמודדותם.

בעניינו של משיב 2:

שירות המבחן ממליץ על המשך מעצרו של המשיב 2 בתנאי פיקוח אלקטרוני בביתו, בפיקוח הערבים המוצעים- אביו, אשתו של האב, סבתו ודודו, ועל צו פיקוח מעצר למשך 6 חודשים.

מהתסקיר עולה כי המשיב 2, כבן 19, התגורר טרם מעצרו בבית אביו באזור ולדבריו עבד כשליח ועוזר מחסנאי בחנות צעצועים.

שירות המבחן התרשם כי המשיב 2 כי על רקע נסיבות אישיות מורכבות מגיל צעיר, התקשה המשיב 2 לגבש זהות בוגרת ויציבה וכי כיום מתקשה הוא במתן אמון. שירות המבחן העריך כי המשיב 2 חבר לחברה שולית אשר סיפקה עבורו תחושת שייכות, גבריות ויכולת וכי מצוי בתהליך התדרדרות במעורבות שולית. עוד העריך שירות המבחן כי דפוסי אישיותו של המשיב 2, קשריו החברתיים ונטייתו להתנהל מתוך סיפוק תחושת כוח, היוו גורם אשר מקשה על המשיב 2 לערוך

שינוי מעמיק בבחירותיו ובהתנהלותו.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות מעורבותו של המשיב 2 באירוע אלים היא ברמה בינונית, וכי תוצאות מעורבות אלימה כזו צפויות להיות אף הן ברמת חומרה בינונית. בהערכתו זו, התייחס שירות המבחן לנסיבות המעצר ולחומרתן, לנסיבות חייו המורכבות, לקיומם של קשרים חברתיים שוליים ולדפוסי חשיבה שוליים, למעורבות פלילית קודמת ולהעדר השפעה מרתיעה של הליכים משפטיים וטיפוליים. שירות המבחן התייחס גם כן לקשייו של המשיב 2 במציאת מקור תמיכה ובהכרתו את הבעייתיות במצבו. לצד זאת, התחשב שירות המבחן במאמציו של המשיב 2 וביכולותיו לתפקד באופן יציב בתחום התעסוקתי, בשיתוף פעולה עם גורם טיפולי וסמכותי כשירות המבחן לנוער וביכולתו לבטא אמפטיה.

שירות המבחן ציין כי בבחינת התאמתו של המשיב 2 למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, התייחס לקשייו של המשיב 2 בהצבת גבולות פנימיים, במיקודו בסיפוק צרכיו ובבחירותיו הנעשות ללא הערכת השלכותיהן. לצד זאת, התייחס שירות המבחן ליכולתו של המשיב 2 לקבל סמכות והעריך כי מוקד הבעייתיות במצבו של המשיב 2 אינו קשור בדפוסים אימפולסיביים.

שירות המבחן מצא כי המפקחים המוצעים יכולים להוות גורם מציב גבול ומפחית סיכון במצבו של המשיב 2.

טיעוני באי כוח הצדדים בעניינו של משיב 1

באת כוח המבקשת טענה כי עובדות כתב האישום ממחישות את המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיבים, אשר שילחו אש בדירה על אף כי שמעו ששהים בתוכה ילדים, וכי מסוכנות זו לא ניתנת להכלה, אף לא בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני, אלא בדרך של מעצר מאחורי סורג ובריח. לטענתה המלצת שירות המבחן מבוססת על מכלול שיקולים הקשורים במשיב 1 וסטייה ממנה טעונה נימוקים מיוחדים שאינם קיימים. בתוך כך נטען כי התרשמות שירות המבחן מאי התאמת המפקחים מבוססת, וכי ראוי שבית המשפט ייתן משקל לחוות דעתו המקצועית של שירות המבחן לצד מידת האמון שיש ליתן במשיב 1 עצמו ולא רק במפקחיו. באשר לאביו של המשיב 1, נטען כי לו עבר פלילי שעניינו הרשעות קודמות שהורשע יחד עם המשיב 1.

בא כוח המשיב 1 טען כי אינו מקל ראש בחומרת המעשים המיוחסים למשיב 1 אולם טען כי כוונת המשיבים הייתה להצית את הדלת ומשום שאחת הילדות הציצה מבעת לעינית הדלת, התלקחו נעליה מנוזל שעל הרצפה. לטענת הסניגור, חלופת מעצר תאיין את מסוכנותו של המשיב 1 היות ולשיטתו לא ניתן לבצע עבירת אלימות מתוך מעצר בית. הסניגור הפנה לתסקיר בכל הנוגע לנסיבות חייו של המשיב 1 ולמורכבותן וטען כי שירות המבחן התעלם מכך שעבירות אלימות קודמות בגין הורשע המשיב 1 בוצעו לפני 10 שנים ויותר. לטענת הסניגור, המפקחים המוצעים הינם אנשים נורמטיביים אשר ניתן לסמוך כי ידווחו למשטרה ברגע שהמשיב 1 יצא ממעצר הבית וכי יפחיתו את מסוכנותו של המשיב 1 עד למינימום. הסניגור הפנה לפסיקה וטען כי בשונה מעבירות סמים אשר ניתן לבצען גם מתוך כתלי מעצר בית, הרי שעבירות אלימות ניתנות למניעה במסגרת מעצר בית.

באת כוח המבקשת טענה כי יש לדחות את המלצת שירות המבחן היות וזו מבוססת על שיקולים צרים, בעוד שבחינת חלופת מעצר על יסוד שיקולים רחבים, מובילה למסקנה כי מדובר בתיק חריג בחומרתו, וכי הביטוי לכך הוא בכך שהמשיב 2 הצית דירה ביודעו כי שוהה בה ילדה וכי בבניין קיימים ילדים. בתוך כך טענה באת כוח המבקשת, כי שחרורו של המשיב 2 ממעצר ישפיע על מצבם של הקורבנות. כמו כן טענה כי המשיב 2 הודה בשני כתבי אישום התלויים נגדו בבית משפט לנוער וכי היה נתון בטיפול עד למעצרו הנוכחי, אולם ברור כי לתהליך טיפול לא הייתה כל השפעה מקדמת עליו. לטענתה, קיים פער בין רישומי שירות המבחן מהמשיב 2 לבין המציאות. בתוך כך ציינה כי המשיב 2 שתק בחקירתו עת נשאל היכן הוא עובד? וכשהשיב, טען כי הוא מקבץ נדבות. כמו כן ציינה כי המשיב 2 מצוי היה בקשר עם עבריו המבוגר ממנו בעשר שנים. באת כוח המבקשת טענה כי המלצת שירות המבחן להשיב את המשיב 2 לסביבה בה שהה קודם למעצרו אינה הולמת את חומרת כתב האישום. באשר למפקחים, טענה באת כוח המבקשת כי אביו של המשיב 2 בעל הרשעות קודמות משנת 2016 בעלות גוון אלים וכי אשתו של האב תיארה מערכת יחסים בעייתית כשהמשיב 2 טען כי זו ניסתה להתנכל לו וכי המפקחים הנוספים דיווחו בעבר על קושי בהצבת גבול למשיב 2. על כן טענה באת כוח המבקשת, כי הנאשם אינו מתאים לשחרור לחלופת מעצר וכי גם החלופה המוצעת אינה מתאימה לאיון מסוכנותו וכי יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים. כתמיכה בעמדתה, הפנתה באת כוח המבקשת לבש"פ 5554/18 **שטרית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.7.18), בו דחה בית המשפט העליון אפשרות לחלופה על אף המלצת שירות המבחן והערכתו רמת מסוכנות בינונית, ומשום חומרת מעשה ההצתה שיוחסה לעורר ובשל חשש בדבר יכולתם של המפקחים לפקח על העורר באופן מספק.

בא כוח המשיב 2 טען כי המלצתו של שירות המבחן להמשך מעצרו של המשיב, המצוי מזה כ- 4.5 חודשים במעצר, שקולה ומדודה ויש לאמצה. לטענתו, שירות המבחן ערך תסקיר מקיף וממצה והתחשב הן בגורמים מעוררי דאגה והן בגורמים מפחיתי סיכון וכי לפיכך הערכתו של שירות המבחן את מסוכנותו של המשיב 2 מבוססת ומנגד אין בסיס לטענות באת כוח המבקשת כנגד התסקיר. בא כוח המשיב 2 טען כי גם בשלב זה עומדת לצד המשיב 2 חזקת החפות ואין לזקוף לרעתו את העובדה כי הוא כופר באחריותו לעבירות המיוחסות לו. לטענתו, החלופה המוצעת הולמת את מצב הדברים וכך גם כשירותם של המפקחים. בתוך כך ציין כי סבתו של המשיב 2 הינה פנסיונרית של הנהלת בתי המשפט המכירה את המשיב 2 מאז שנולד, כי אביו של המשיב 2 הינו גורם משמעותי בחייו של המשיב 2 וכי המתחים בין המשיב 2 לבין אשתו של אביו נוצרו מטבע הדברים וכיום כבר אינם קיימים. על כן טען כי הערכתו של שירות המבחן שהמפקחים מתאימים לשמש דמויות סמכותיות ומציבות גבול למשיב 2 מבוססת. בא כוח המשיב 2 הפנה לפסיקה וטען כי יש להתחשב גם בהיותו של המשיב 2 בגיר - צעיר הראוי ליחס שונה הקרוב במהותו ליחס לקטינים וכן טען כי סטייה מהמלצתו החיובית של שירות המבחן צריכה להתבסס על נימוקים כבדי משקל.

דיון והכרעה

כידוע, בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים תלוי בקיומם המצטבר של שלושה תנאים: ראיות לכאורה; עילת מעצר; היעדר אפשרות להגשים את תכלית המעצר בדרך של חלופת מעצר.

קיומה של תשתית ראייתית המקימה סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים, כל אחד בעבירות המיוחסות לו, נקבעה זה מכבר על ידי בהחלטה מיום 30.10.19.

באשר לעילות מעצר, נטען לקיומן של שתיים: עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים משום מסוכנות; ועילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים משום חשש לשיבוש הליכי משפט. חשש זה מתבסס על גרסתו של נ.א, לפיה, במהלך החקירה ולאחר מעצרו של המשיבים, פנה אליו אדם בשם רועי גואטה שהציג עצמו כחברו של משיב 1 והציע לו למסור גרסה "המנקה" את המשיב 1 בתמורה למחיקת חובותיו למשיב 1.

עיקר המחלוקת היא בשאלת היתכנות חלופת מעצר אשר יהא בכוחה לאיין את עילות המעצר. מחלוקת זו מתמקדת בתנאי השלישי, היינו בשאלה האם **"לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם, פחות"**.

בהקשר זה נקבע כי חובת בחינת חלופת מעצר **"איננה נגזרת בהכרח ובאופן בלעדי מאופי העבירה ומחומרתה"** וכי **"יש בעקרון לשקול חלופות או להורות על מעצר בדרך של פיקוח אלקטרוני גם מקום שמדובר בעבירות קשות, אשר מסוכנות גלומה בהן, ובדרך כלל נדרש לברר אם יש בחלופה המוצעת כדי ליתן מענה לחשש מפני הישנות של העבירות, שאז על בית המשפט לשחרר את הנאשם לחלופה אפשרית"** (בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.3.17)).

בפסיקה מקובלת הפרקטיקה לבחון היתכנותה של חלופת מעצר בדרך של בחינה דו-שלבית:

"בשלב הראשון - על בית המשפט לבחון האם חלופה כלשהי עשויה, באופן עקרוני, להפיג, או למצער להפחית, את המסוכנות הנשקפת מהנאשם ברמה המתקבלת על הדעת. בפסיקה נקבע כי שחרור לחלופת מעצר תלוי, בין השאר, בשאלה האם ניתן לתת אמון בנאשם. בחינתה של סוגיה זו תעשה, בין היתר, בהתייחס למספר תבחינים, בכללם: עברו של הנאשם; התנהגותו במהלך האירועים מושאי כתב האישום; ונסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה ... בשלב השני - בית המשפט נדרש לבחון את החלופות הקונקרטיות המוצעות לו, לרבות האפשרות למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, ואת מידת התאמתם למידותיו של הנאשם הספציפי, בהתאם למאפייניו האישיים ולטיב הסיכון הנשקף ממנו ... במהלך יישום הבדיקה הדו-שלבית, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט ישתכנע, כבר במסגרת השלב הראשון, כי המסוכנות, או החשש מפני שיבוש יהיו כה מובהקים בנסיבות המקרה, עד אשר שום חלופה לא תסכון - ואז לא יידרש בית המשפט לבחינת חלופות קונקרטיות ..." (בש"פ 5462/17 לוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.8.17)).

באשר לטיב החלופה הקונקרטית המוצעת נקבע כי זו צריכה להיות הדוקה במידה סבירה באופן שיהיה בה להפחית או לאיין החשש המובנה בעילת המעצר באופן המניח את הדעת. כמו כן נקבע כי **"... חלופה לעולם אינה "הרמטית"**,

אלא באה להפחית עד למירב את הסיכון (ראו בש"פ 10/12 מקסימנקו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.12) פסקה יא') וכי **"... חלופת מעצר איננה נועדת אלא ליצור רמה סבירה של ביטחון, להבדיל מוודאות, להשגת מטרות המעצר בדרך אחרת"** (ראו בש"פ 7206/10 מדינת ישראל נ' אגרונוב [פורסם בנבו] (24.10.10)), פסקאות 19-20).

על חומרתן של המעשים המיוחסים למשיבים במסגרת האישום השני דומה כי אין כלל צורך להכביר מילים. טענת הסניגור כי מדובר בהצתת דלת בלבד וכי כוונת ברגליה של קטינה כתוצאה מהאש שאחזה בדלת הדירה נגרמו באשמתה של הקטינה ומשום שהעזה להתקרב אל הדלת- אינה במקומה, ויש בה למזער את אחריותם של המשיבים תוך התעלמות מהעובדה כי שפכו בנזין על דלת הדירה ושילחו בה אש, ביודעם כי שוהים בדירה קטינים העלולים להיפגע.

זכור, המשיבים, טענו באשר לקיומן של הראיות לכאורה כמשמעות מושג זה בדיני המעצר. לפיכך נטלתי את תיק החקירה על חומר הראיות שבו, עיינתי בו עיין היטב, עיין אשר הביאני לחזות בתמונת המצב העובדתית על פי הראיות בתיק. כוונתי במיוחד לעובדות האישום השני. עיין בתיק החקירה ובראיות, יש בו יתרון רב מבחינת המחשת התמונה העובדתית. בטוחני כי כל המעיין בראיות באישום השני, חייב לחוות חוויה שהיא כחלום בלהות לכל אדם. שלושה ילדים קטנים - אחים: ילדה בת 14, ילדה בת 12 וילד בן 6, מצויים לבדם בדירה. אליה מגיעים שני זרים להם, קוראים בשמו של אחיהם, שאינו נמצא שם. השניים עומדים מעברה השני של הדלת, בועטים והולמים בה בחוזקה, ומשעונום להם הילדים כי הם לבד בדירה, שופכים דלק על הדלת אשר חלקו חודר אל תוך הדירה. חלק זה, הגיע לרגליה של אחת הילדות בדירה. אחר כך, הציתו השניים בצוותא חדא את הדלק. האש הלהיטה והבעירה את הדלק. לא זו בלבד שהאש שרפה הדלת, אך גם שרפה את נעלי הבית שעל רגלי הילדה בת ה-12 וגרמה לכוויות קשות ברגלה. בתיק מצויים תמונות הממחישות זוועת הכוונות הללו. בעקבות הסיוט והאש שהתפרצה אל תוך הבית, החליטו הילדים להימלט מהדירה אחוזת האש, לפיכך, קפצו שלושת הילדים מחלון הדירה אל חצר הבית, כאשר הילדה בת ה-12 מרימה את אחיה בן ה-6 על גבה ועמו קפצה מהדירה. כתוצאה מהנפילה נפצע הילד בראשו ונזקק לטיפול רפואי בבית חולים. מילים אין בהן כדי לתאר את הזוועה. אלא שניתן אך לדמיין הסיטואציה. כל המדמה בחזינונו יראה בוודאי מחזה סיטים זה, שיש בו אולי כדי להמחיש גודל הזוועה.

מעבר לכך, השניים למעשה עשו כדי להצית את הדירה. האם רק את הדירה? כל בר דעת יודע תחילתה של אש מתפרצת אך איש לא ידע לאן תגיע האש ומה יהיו תוצאותיה במיוחד בנסיבות המקרה, דהיינו הצתה בדירה שבבית מגורים משותף. המעשה הזוועתי כמתואר באישום השני, מוביל, לדעתי, להצביע על רמת המסוכנות הגבוהה ביותר של השניים. מי אשר מהין לעשות מעשה מבעית זה, אדם מסוכן הוא, אשר כל חלופת מעצר לא תסכון כדי לאיין או אף להפחיתה.

שירות המבחן התייחס בתסקירו למאפייני אישיות והתנהלות של המשיבים המלמדים אף הם על רמת מסוכנותם. באשר למשיב 1 מדובר בדפוס התנהגות אלימים וכוחניים תוך תכנון והסלמה. באשר למשיב 2 מדובר בקושי בהצבת גבולות פנימיים, בקיומם של קשרים חברתיים שוליים והעדר השפעה מרתיעה של הליכים משפטיים.

לחומרם של המעשים ולגורמים אישיותיים מגבירי סיכון מצטרף עבר פלילי רלבנטי של המשיבים.

בתסקיר שירות המבחן צוין כי המשיב 2 נעדר הרשעות קודמות אך תלויים נגדו שלושה תיקים בגין עבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, הפרעה לשוטר, קשירת קשר לפשע והחזקת נכס החשוד כגנוב, וכי בשניים מהם הוגש כתב אישום לבית המשפט לנוער. באת כוח המבקשת טענה כי המשיב 2 הודה בשני כתבי אישום בבית המשפט לנוער.

בעברו של המשיב 1 סדרה של הרשעות קודמות: הרשעה משנת 2017 בעבירות של העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר וביקור במקום אגב החזקת סם, בגינן הושת עליו מאסר בפועל, הרשעה משנת 2015 בעבירה של הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור, בגינה הושת עליו מאסר על תנאי, הרשעה משנת 2015 בעבירות של איומים והעלבת עובד ציבור בגינה הושת עליו מאסר על תנאי, הרשעה משנת 2010 בעבירות של העלבת עובד ציבור, גניבה, פציעה, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים, תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגינה הושת עליו מאסר בפועל, הרשעה משנך 2006 בעבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, איומים, חבלה ברשלנות, החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, החזקת נכס החשוד כגנוב, הפרה לשופט, בגינה הושת עליו מאסר מותנה, הרשעה משנך 2004 בגין עבירות רכוש, הסגת גבול פלילית ונהגיה ללא רישיון, בגינן הושת על המשיב קנס והתחייבות.

בהינתן כל אלה, ראיתי ובחנתי הערכת שירות המבחן כי רמת מסוכנותו של המשיב 2 בינונית והמלצתו לחלופת מעצר בעניינו של זה, אולם אני סבור כי מסוכנותו של המשיב 2 גבוהה אף היא, ואינה מתאימה לחלופת מעצר. איני מתעלם מהמלצת שירות המבחן באשר למשיב 2. כידוע, להמלצות שירות המבחן, מעמד משמעותי ביותר בבוא בית משפט ליתן החלטות מושכלות. עוד יש לומר כי לא בנקל ידחה בית משפט המלצות שירות המבחן. אלא שיש ולעיתים שיקולי בית משפט רחבים יותר או שמא אומר שונים במידה מסוימת משיקולי שירות המבחן. במקרה זה, שאני סבור כי לנוכח חומרת המעשה של הצתת אש בדירה בה מצויים שלושה ילדים קטנים, ובתוך בית משותף ובו מספר דירות, מסוכנותם של השניים לרבות המשיב 2 יש בה כדי להוביל להורות על מעצרו של השניים עד תום ההליכים.

לכל האמור לעיל, יש להוסיף האישום הראשון, המיוחד למשיב 1. התנהלותו של המשיב 1 באישום הראשון, מוסיפה מרכיב נוסף לאלימותו הרבה וממילא למסוכנותו.

אשר על כן, אני קובע כי מידתה של המסוכנות הנשקפת מכל אחד מהמשיבים אינה הולמת חלופת מעצר לפי שלא יהיה בחלופת מעצר, לטעמי אף לא בתנאי איזוק אלקטרוני, להפחית מסוכנותם ברמה סבירה של ביטחון.

כמו כן הוצג לפני בסיס ראיתי אף לקיומה של עילת מעצר משום חשש לשיבוש הליכים, שבנסיבות העניין אף היא מאיינת היתכנות לחלופת מעצר.

משזו הכרעתי במישור העקרוני, והמסוכנות הרבה שאני סבור כי טמונה בשני המשיבים, ממילא איני נדרש לבחינת חלופות המעצר הפרטניות המוצעות. לנוכח מסקנתי זו איני מוצא לבחון חלופות המעצר המוצעות (בין היתר: בש"פ 7413/19 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.11.19), בש"פ 7874/19 זדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] [פורסם בנבו]

((8.12.19)).

אני מורה על מעצרו של המשיבים עד תום ההליכים.

המזכירות תעביר החלטתי זו לבאי כוח הצדדים ולשב"ס.

ניתנה היום, י"ט כסלו תש"פ, 17 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.